

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY

1139 Budapest, Teve u. 4-6.

1903 Budapest, Pf.: 314/15.

Tel: (06-1) 443-5573 Fax: (06-1) 443-5733

BM: 33-104, 33-140 BM Fax: 33-133

E-mail: orfkvezeto@orfk.police.hu

Szám: 29000–105/977- /2010. RP.

Előadó:

Telefon:

Tárgy: alapvető jogot sértő

rendőri intézkedés

elleni panasz elbírálása

H A T Á R O Z A T

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva a panaszos által benyújtott panasz tárgyában – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Panasztestület) 69/2011. (III. 16.) számú állásfoglalása megállapításaira – a panaszt

elutasítom.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. §-ának (1) bekezdése a) pontjára és (2) bekezdésére, valamint 109. §-ának (3) bekezdésére – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságra – a Fővárosi Bíróságnak címezve – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül kell benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni, illetve azt a fenti határidőn belül a Fővárosi Bírósághoz, a 1027 Budapest II. kerület Csalogány u. 47-49. címre közvetlenül is be lehet nyújtani. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdése, 326.§ (7) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

A panaszos előadta, hogy 2010. április végén, május elején (a pontos dátumra nem emlékezett) C-n, a helyi emlékműnél békésen beszélgetett a fivérével, amikor egy fiatalember megállt mellettük gépkocsijával és szidalmazni kezdte őket. Kérdőre vonta a panaszoszt, hogy miért állnak ott, majd a terepjáró ablakán keresztül kiütött egy „nunchakuval”. A fivérét célózta meg, akit nagy valószínűséggel fejen talált volna, ha nem ugrik el. A férfi azt kiabálta, hogy megölik őket, ha nem költöznek el a faluból. Megfenyegette őket, hogy odahívja egy barátját, és „agyon löveti a panaszoszt és fivérét”. Ezt követően gázt adott és elindult. A panaszos és fivére meg akarták kérdezni, hogy miért beszél így velük, miért szidalmazza őket, a férfi azonban már telefonon hívta a barátját. Ekkor derült ki, hogy egy rendőr barátjának telefonált. Ismét ingerülten kiabált, roma származása miatt sértegette a panaszoszt és testvérét. Újból azzal fenyegetőzött, hogy megölik őket, ha nem költöznek el a városból. A panaszos és fivére gépkocsiba ültek és elmentek a fivér házához. Körülbelül 15 perc elteltével rendőrök érkeztek ki és kérdezték, hogy mi történt, mire ők szóról szóra beszámoltak az eseményekről. A rendőrök nem írtak fel semmit abból, amit elmondtak, mindössze annyit tanácsoltak, hogy ne menjenek arrafelé, mert „abból nekik lesz bajuk”. Ők nem mentek többet még a környékre sem. Pár nap múlva a panaszos egyik fivérének egy motoros beverte az ablakot, oda is kihívták a rendőröket, akik „fel is írták, hogy mi történt”.

2010. május 9-én a panaszos A-n tartózkodott, amikor este fél 10 körül felhívta az egyik fivére, hogy azonnal menjen C-re a családjához, mert 10-12 autó és egy motoros megjelent a házánál, és azt kiabálták, hogy megölik őket és felgyújtják a házukat, ha nem költöznek el. A panaszos hazament, majd felhívta a rendőrfőnöket és elmondta, hogy mi történt. A rendőrfőnökök körülbelül 150 méterre tőlük megálltak, pár percig várakoztak, majd elindultak A. irányába. A panaszos ekkor (körülbelül 15-20 perc elteltével) ismét felhívta őket, hogy jöjjenek vissza, mert halálos fenyegetést kaptak. A rendőrfőnökök ekkor kimentek hozzájuk (ugyanaz a két főnök, akik az előző esetben is megjelentek), de a nevét sem írták fel azoknak a személyeknek, akik ott voltak.

2010. május 12-én szintén megtörtént ugyanez a dolog, de akkor már nem 60-70, hanem 140-150 fő jelent meg a panaszos háza előtt. Ezek között az emberek között voltak olyan személyek is, akik a Magyar Gárda egyenruháját viselték. A rendőrök ekkor sem írták fel, hogy kik voltak ott, és semmit nem tettek. Minden alkalommal azt mondták, hogy a panaszos és családja hiába szól bárkinek, a végén úgyis ők lesznek a hibásak. 2010. május 13-án és 14-én újabb támadások történtek. Egy alkalommal az A-i Cigány Kisebbségi Önkormányzat vezetőjétől kértek segítséget, ő telefonált be a rendőrségre.

2010. május 31-én 9 óra körül újból támadás érte a panaszos házat, ekkor is hívta a rendőrfőnöket, de ekkor ki sem jöttek. Körülbelül 20 perc múlva elmentek a ház előtt, de nem álltak meg. A panaszos hívta a 112 segélyhívó számot is, mivel a helyiek nem jöttek ki. Állítása szerint erről felvétel is készült, ott is elmondta, hogy nem érkeztek ki a rendőrök.

A panaszos 2010. június 1-jén 12 óra 30 perc körül újból hívta a rendőrfőnököt, de az csak 15 óra 30 perckor jött ki, véleménye szerint ekkor is csak azért, mert körülbelül 15 óra 15 perckor újra felhívta a rendőrfőnököt, és érdeklődött, hogy megtalálták-e azt az embert, aki megfenyegette őket egy karddal. Az első telefonáláskor megadták az autó rendszámát, típusát és színét, továbbá személyleírást is adtak az illetőről. Az egyik kiérkező rendőrt ekkor is felismerte.

A panaszos előadta, hogy tudomása szerint, ha valaki kihívja a rendőröket, minden esetben fel kell jegyezni a történeteket, majd azt a bejelentővel alá kell írni. Kérte, hogy a Panasztestület ezt is ellenőrizze, mivel ez sosem történt meg. Előadta továbbá, hogy júniusban is több alkalommal megfenyegették őket, de rendőrt már nem mernek hívni, mert a rendőrök is fenyegetik őket, amikor kijönnek.

A panaszos 2010. június 23-án kelt panasz-kiegészítésében előadta, hogy 2010. június 21-én éjjel 23 óra 34 perc körül telefonált a Rendőr-főkapitányságra a 112-es segélyhívó számon, mivel a helyi rendőrség nem ment ki a hívására, miután fiát megtámadta és megfenyegette körülbelül 25-30 ember a c-i emlékmű előtt. Fél óra múlva a panaszos újra hívta a „megyei kapitányságot” a 112-es számon, mivel akkor még nem érkezett segítség. A rendőrök végül hajnali 0 óra 45 perckor jelentek meg. A panaszos fia személyleírást akart adni az öt megfenyegetőkről és szeretne volna elmondani, hogy milyen autóval kergették meg, a kiérkező rendőrök azonban azt mondták, hogy őket ez az egész nem érdekli. Ezután a kijelentés után a panaszos megkérte a rendőröket, hogy adják meg az azonosító számukat. A rendőrök a kérésének eleget tettek.

Másnap, 2010. június 22-én a panaszos 10 óra 16 perckor betelefonált a C-i Rendőrkapitányságra, és arról érdeklődött, hogy miképpen lehet éhségstrájkot tartani a c-i Polgármesteri Hivatal előtt lévő emlékműnél. Kérdéseire azt a tájékoztatást kapta, hogy az éhségstrájkot be kell jelenteni a rendőrségen. A panaszos hangsúlyozta, hogy pusztán érdeklődött, mivel szándékában áll majd éhségstrájkot kezdeni, és azt jogszerűen szeretné folytatni. Azért jutott erre az elhatározásra, mert hónapok óta fenyegetéseket kap, rettegésben él a családjával. Már odáig fajultak a dolgok, hogy „a gyerekeket köpködi az utcán, kergetik őket, fenyegetik őket” és hiába tettek feljelentést számtalanszor, a helyzet nem változott. A helyi rendőrséget is hiába hívják, nem tesznek semmit, sőt ők is fenyegetőznek. Ugyanezen a napon, 2010. június 22-én 11 óra 55 perckor megjelent a panaszos háza előtt három rendőr, akik közül kettőt már ismert. A rendőrök azt állították, hogy a c-i rendőrkapitány küldte őket, és arról tájékoztatták a panaszost, hogy nem sztrájkolhat és „ha bármit megpróbál tenni ebben az ügyben, elvitetik a börtönbe”.

A panaszos arra is választ vár a Panasztestülettől, hogy ez alkalommal miért mentek ki a rendőrök a házukhoz, milyen okuk volt erre. A panaszos úgy sejtí, hogy valami hazugságot találhattak ki ellene, de bármi is legyen az, biztos, hogy hazugság, mivel ő nem követett el semmilyen szabálysértést vagy bűncselekményt.

A Panasztestület munkatársa 2011. január 17-én telefonon kereste meg a panaszost, és kérte, hogy küldje meg mobiltelefonjának híváslistáját a 2010. április 15. és július 15. közötti forgalom áttekintése végett. A panaszos kérdésre elmondta továbbá, hogy telefonon többször tett bejelentést a rendőrségen, a C-i Rendőrkapitányságon feljelentést is tett, arra azonban nem emlékezett, hogy személyesen ment-e be, vagy betelefonált. Előadta továbbá, hogy a panaszolt esetekkel kapcsolatban vele szemben büntetőeljárás nem indult. A 2010. június 1-jei és június 21-ei esetekkel összefüggésben elmondta továbbá, hogy nem emlékszik azoknak a gépkocsiknak a rendszámára, amelyekből a fenyegetések érkeztek, emlékezete szerint azonban a június 1-jei eset kapcsán egy Citroen típusú gépjárműből fenyegették meg őket, június 21-én pedig egy sötét Volkswagen Passatból fenyegették meg a fiát.

A panaszos megküldte a Panasztestület részére a 2010. május, június és július hónapi hívásairól készült forgalmi kimutatást. A kimutatás szerint a panaszos a rendőrrjáőrít
2010. május 12-én 22 óra 4 perckor,
2010. május 27-én 21 órakor,
2010. május 28-án 16 óra 59 perckor,

2010. május 31-én 20 óra 54 perckor,
2010. június 1-jén 12 óra 55 perckor,
2010. június 21-én 23 óra 31 perckor, valamint 23 óra 34 perckor hívta.

A segélyhívószámot

2010. május 27-én 21 óra 23 perckor,
2010. május 31-én 21 óra 10 perckor,
2010. június 6-án 7 óra 50 perckor,
2010. június 21-én 23 óra 37 perckor,
2010. június 22-én 0 óra 5 perckor, valamint 0 óra 7 perckor hívta.

A forgalmi kimutatásból nem derül ki, hogy a hívott segélyhívószám a 107, vagy a 112-es telefonszám.

A panaszos egyúttal jelezte, hogy amikor a telefonkártyáján nem volt elegendő összeg, más személyek telefonjáról is hívta a rendőrséget, és e személyeket, valamint hívószámaikat megjelölte.

II.

A rendőrségi iratokból az alábbiak állapíthatók meg.

A C-i Rendőrkapitányság vezetőjének 2010. július 16-án kelt tájékoztató levele az alábbiakról számolt be a panaszos és fivére által tett rendőrségi bejelentésekkel összefüggésben.

A panaszos beazonosíthatóan hat alkalommal tett bejelentést, azokra kivétel nélkül 2010. május és június hónapban került sor. A bejelentésekről minden esetben rendőri jelentés készült, amely alapján a rendőrség végrehajtotta az adott esetben szükséges cselekményeket: a rendőrök helyszíni adatgyűjtést, tanúkutatást, igazoltatást fogantatosítottak. A panaszos a minden esetben telefonon adta elő sérelmeit, és sem írásban, sem személyesen nem tett feljelentést ismert vagy ismeretlen személy ellen. Az intézkedéseket a rendőrök az Rtv. 13. § és 24. § alapján fogantatosították.

Mindegyik bejelentés nyomán intézkedések fogantatosítására került sor, és a rendőrök részrehajlás nélkül jártak el. C. területén fokozott ellenőrzéseket hajtottak végre a bűncselekmények megelőzése, megakadályozása és felderítése érdekében. A panaszosnak minden alkalommal megadták a szükséges felvilágosítást, a segítségnyújtást egy esetben sem tagadták meg. Mindig közölték vele, hogy a bejelentésről rendőri jelentést készítenek, továbbá az igazoltatások során betartották az adatkezelési szabályokat is.

Az intézkedő rendőrök az Rtv. 20. §-ban előírt formai követelményeknek eleget tettek, de a közölt adatokat a panaszos az intézkedő rendőrök elmondása alapján csupán egy esetben jegyezte fel (r. törzsszázlós és r. főtörzsőrmester jelvénytípusát).

A panaszos és fivére a panaszban említett „nunchakus támadással” kapcsolatban sem telefonon, sem írásban nem tett bejelentést, így rendőri intézkedésre sem került sor.

Sem a panaszos, sem fivére nem jelentett be olyan eseményt, hogy a lakása ablakát betörték volna, de május és június hónapban egy-egy alkalommal bejelentés érkezett a panaszos testvérének lakcíméről egy hölgytől, aki arról számolt be, hogy a lakása ablakát kövel bedobták. Az intézkedésről rendőri jelentés készült és ezen ügyeket az eljárás lefolytatására illetékes C. község jegyzőjének küldték meg.

A kapitányságvezető álláspontja szerint a rendőri jelentésekből megállapítható, hogy a panaszos figyelmét többször felhívták arra, hogy az általa sérelmezett cselekmények bűncselekmények, valamint felhívták figyelmét a törvényes eljárásra, mindezek ellenére soha nem tett feljelentést sem szóban sem írásban, és magánindítványt sem terjesztett elő.

A panaszban szereplő cselekmények miatt rendőri jelentések alapján indultak eljárások zaklatás, illetve a panaszban nem szereplő egyik esetben garázdaság gyanúja alapján.

Számos, a panaszossal összefüggő, de a panaszban nem szereplő esetre vonatkozó jelentés, rendőrségi dokumentáció is rendelkezésre áll. Ezen esetek egy részében a panaszos volt a bejelentő, másokban vele kapcsolatba hozható bejelentést, panaszt tettek. Mivel a jelen vizsgálat a panaszolt eseményekkel kapcsolatban folyik, ezen dokumentumokat nem értékelem bizonyítási eszközként.

A 2010. május 9-én történetekkel kapcsolatban a rendőrségi iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg.

Az intézkedő r. őrmester 2010. május 10-én kelt jelentése szerint 2010. május 9-én 20 óra 30 perckor jelezte neki az ügyeletvezető, hogy névtelen bejelentés érkezett, miszerint a c-i emlékműnél és a hozzá kapcsolódó parkban fiatalok gyülekeznek. Az ügyeletvezető utasította a r. őrmestert, hogy a bejelentést ellenőrizze, mivel összefüggésben lehet az előző este A-n történt eseménnyel. A helyszínen megjelenve a r. őrmester azt tapasztalta, hogy egy 20-25 fős társaság gyűlt össze a park padjain, akik mind helyi lakosok, sokakat közülük személyesen is ismert. A helyi polgárőrségtől is több személy volt jelen, akik kulturáltan, csendben beszélgettek, italoztak. A r. őrmester kérdésére elmondták, hogy azért mentek oda, mert a helyi parkban a búcsúra készülődő vidámpark miatt nem férnek el. A társaságban tartózkodó személyek életkora 22 és 35 év között volt. Ruházatuk nem volt egységes, egy részük melegítőben és sportcipőben volt, míg mások farmernadrágban és pólóban. A r. őrmester megjegyezte, hogy a parkban tavasztól késő nyárig a fiatalok rendszeresen összegyűlnek beszélgetni, és onnan indulnak szórakozni. A helyszínen tapasztaltakat a r. őrmester rádión jelentette az ügyeletvezetőnek, aki utasította, hogy folytassa a szolgálat ellátását.

21 óra 30 perckor az ügyeletvezető arról tájékoztatta a r. őrmestert, hogy egy c-i személy bejelentést tett, amely szerint egy nyolc fős, romákból álló társaság megtámadta, ezért a házába menekült. A helyszínre érve a bejelentő fogadta a r. őrmestert, aki kérdésre elmondta, hogy munkából érkezett haza autójával és közben a Kárpátia nevű zenekar egyik albumát hallgatta. A kapubeállóban megállt, és miközben nyitotta az ajtót arra lett figyelmes, hogy egy nyolc főből álló roma csapat fenyegetőzve feléje tart. Ekkor megrémült és gyorsan beállt autójával az udvarra majd éppen, hogy be tudta csukni a kaput az említett személyek előtt. Miután becsukta a kaput, a nyolc fő távozott. A bejelentő elmondta, hogy a faluban lakik gyerekkora óta, nincsenek ellenségei, éppen ezért nem érti, milyen okból támadtak rá. Az említett nyolc főt a bejelentő azonosítani is tudta, személyükben a panaszost és családtagjait ismerte fel. A bejelentőnek sérülése nem keletkezett, csak nagyon megrémült, ezért értesítette a rendőrséget. A r. őrmester tájékoztatta a bejelentőt jogi lehetőségeiről, majd közölte vele a járőr mobiltelefonszámát. A r. őrmester megjegyezte, hogy a bejelentő az intézkedés során rémült volt, kezei láthatóan remegtek. A r. őrmester a helyszínen tapasztaltakat rádión jelentette az ügyeletes tisztnek.

Körülbelül 30 perc elteltével a panaszos feldúlva hívta fel a járőrt telefonon, és közölte vele, hogy „az összes szemét bőrfejú b-it kinyírja, aki fenyegeti a családját, és majd ő rendet tesz itt az emberek között”. Közölte továbbá, hogy már kivette a benzines kannát az autójából, és készíti a Molotov-koktélokot, majd letette a telefont. A hívószámot a r. őrmester visszahívta, és megkérdezte a panaszostól, hogy hol tartózkodik, mire a panaszos közölte, hogy a Rákóczi utcában az utcán állnak és megvárják a r. őrmestert. A helyszínre érve a r. őrmestert a panaszos és hét családtagja fogadta, akik arról számoltak be, hogy megfenyegették őket. A r. őrmester a panaszost lecsillapította, majd megkérte, hogy higgadtan mesélje el, mi történt. A panaszos elmondta, hogy családjával Rákóczi utcai házában tartózkodott, amikor egy több autóból álló menet elhaladt a háza előtt és azt kiabálták, hogy „egy heted van elköltözni”. A panaszos a r. őrmester kérdésére elmondta,

hogy azok a személyek fenyegették meg, akik az Emlékműnél gyülekeztek, továbbá közölte, hogy „megjegyzett magának egy pár embert az ott lévők közül, és neki nincs már mit vesztenie”. A panaszos közölte, hogy az „ő családját ne fenyegetse senki, ha kell, leszurkál mindenkit, vagy ide hív 200 romát, akik majd rendet tesznek”. A panaszos hangsúlyozta a r. őrmesternek, hogy ezt valóban meg is teszi, nem csak a száját jártatja. A r. őrmester felhívta a panaszos figyelmét, hogy az ilyen magatartás nem vezet eredményre, és amennyiben problémája van, a rendőrséget értesítse.

A r. őrmester kollégájával a család – utcán parkoló – két gépjárművét átvizsgálta, de Molotov-koktélt vagy olyan tárgyat, ami annak elkészítéséhez szükséges, nem találtak. A panaszos elmondta, hogy nem készített semmit, de ha kell, megvédi magát. A r. őrmester a történeteket rádión ismételten jelentette az ügyeletvezetőnek, majd távozott a helyszínről.

A r. őrmester ezt követően a parkba ment, és az ott tartózkodó személyeket kérdezte arról, jártak-e a Rákóczi utca környékén. Egybehangzó válaszuk szerint a megkérdezettek nem hagyták el a park területét, mivel mindössze két olyan személy van közöttük, aki autóval érkezett, és ők közel 25-en vannak.

Ezt követően egy magát megnevezni nem kívánó személy elmondta a r. őrmesternek, hogy a teraszán állt, amikor arra lett figyelmes, hogy az utca közepén álló panaszos telefonon keresztül kiabál valakivel. Azt mondta a telefonba, hogy „a b-ieket kinyírja és rendet tesz, és a benzines kannát is emlegette”. A telefonálást befejezve jelent meg a rendőrautó. A magát megnevezni nem kívánó személy elmondta, hogy egy ideje a teraszon állt, de a szokásosnál nagyobb forgalmat nem tapasztalt, valamint közölte még, hogy ha valaki kiabált volna, azt hallotta volna.

A kapitányságvezető tájékoztató levelében a történeteket annyival egészítette ki, hogy a rendőrájáró megadta a szükséges felvilágosítást, megtette a szükséges intézkedést, kitérőzésekor közbiztonságot és közrendet veszélyeztető cselekményt nem tapasztalt, és az Rtv. 13. §, 24. §, 20. § és 29. §-ai szerint járt el.

Hozzáfűzi továbbá, hogy az esettel összefüggésben készített rendőri jelentés alapján utóbb nyomozás indult a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. tv. (a továbbiakban: Btk.) 176/A. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő zaklatás vétsége miatt. A C-i Rendőrkapitányság bünyügyi nyilvántartó osztályán azt a tájékoztatást adták, hogy a büntetőügy sértettje a panaszos.

Az intézkedő r. főtörzsőrmesterek 2010. május 12-én kelt jelentése szerint a fenti napon, 21 óra 30 perc körüli időben az ügyeletvezető utasítására megjelentek a panaszos lakcímén, mert bejelentés érkezett, hogy skinhead-ek fenyegették meg az ott lakókat. A panaszos elmondta, hogy azon a napon nem sokkal korábban egy barátjával, annak személygépkocsijával közlekedtek C. területén. Amikor az emlékmű közelében elhaladtak, az ott lévő csoport tagjai – akik álláspontja szerint skinhead-ek voltak – közül valaki rájuk mutatott, valamit hozzávágott a gépkocsihoz, majd azt kiabálta, hogy „megdöglötök rohadt cigányok”. A főtörzsőrmesterek a személygépkocsit megvizsgálták, azon sérülést nem találtak. A panaszos elmondta, hogy a hétvégi c-i búcsúba 500 cigányt fog elhívni, hogy lássák a skinhead-ek, hogy nem félnek tőlük, illetve ez az 500 cigány az egész c-i Pesti utat le fogja zárni.

A r. főtörzsőrmesterek ezt követően az emlékműhöz mentek, ahol egy kb. 25-30 fős csoport tartózkodott. A helyszínen igazoltatták a C-i Polgárőrség vezetőjét, valamint két c-i polgárőrt. Az igazoltatottak elmondták, hogy polgárőri tevékenységet, figyelő szolgálatot hajtanak végre a fenti helyen, és rajtuk kívül az arra járó, velük beszélgetni megálló emberek tartózkodnak a közelben. A r. főtörzsőrmesterek kérdésére egybehangzóan elmondták, hogy az éjszaka folyamán, nemrég valóban elhaladt ott a kérdéses személygépkocsi, de arra senki nem mutogatott, nem kiabált utána és nem dobták meg semmivel. Elmondták, hogy a helyszínen nincsenek jelen skinhead-ek, illetve azokkal C. területén nem találkoztak. A

jelentés megállapítása szerint a helyszínen tartózkodó személyek között skinhead vagy hasonló személy nem volt. A történeteket követően a bejelentő lakcímének, illetve az emlékmű környékét többször visszatérően ellenőrizték a járőrök, a bejelentő által említett skinhead személyekkel azonban nem találkoztak.

A kapitányságvezető tájékoztató levele a történeteket annyival egészítette ki, hogy az intézkedő rendőrök megadták a szükséges felvilágosítást, és az Rtv. 13. §, 24. §, 20. § és 29. §-ai szerint jártak el. Megjegyzi továbbá, hogy az esetről készített jelentést a május 9-ei események miatt indított büntetőeljárás irataihoz csatolták.

Az intézkedő r. törzssászlós és társa 2010. május 31-én közösen tett jelentése szerint a fenti napon gépkocsizó járőrszolgálatot láttak el. Az ellenőrzés során megálltak az emlékműnél, ahol a C-i Polgárőrség tagjai láttak el polgárőr szolgálatot, és arról tájékoztatták a rendőröket, hogy az este és az éjszaka folyamán gépkocsival fognak járőrözni.

20 óra 45 perc körüli időben a szolgálati mobiltelefonon bejelentés érkezett a panaszostól, hogy nem sokkal korábban több autó haladt el a házuk előtt, és az elhaladó autókban azt kikiabálták, „meg fogtok döglenni”. Ekkor r. főtörzsőrmester mondta a bejelentőnek, hogy éppen a szomszédos utcákban járőröznek, és az általa elmondottakra utaló körülményt nem tapasztaltak. A r. főtörzsőrmester és a r. törzssászlós azonnal a helyszínre ment, ahol a bejelentő a házuk előtt elhaladó járművekből egyet tudott leírni, forgalmi rendszámra azonban nem emlékezett. Ezt követően a helyszínen és közvetlen közelében adatgyűjtést, tanúkutatást végeztek a rendőrök, azonban olyan személyt, aki a bejelentő által mondottakat alá tudta volna támasztani, nem találtak. Ezt követően folytatták a járőrözést a helyszínen és annak környezetében, amelynek során felvette velük a kapcsolatot a polgárőr, aki elmondta, hogy a panaszos által előadottakra utaló jeleket, illetve gyanús körülményt a járőrözésük során nem tapasztaltak. Ugyanakkor, amikor a polgárőrök több autóval elhaladtak a panaszos háza előtt, akkor az ott álló személyek – közöttük a panaszos és a fia –, trágár szavakat kiabáltak, és közben azt mutatták, hogy elvágják a nyakukat. A polgárőr elmondta, hogy nem tudja mire vélni az esetet, mivel az általa vezetett személygépkocsin a rászerelt és jól láthatóan megvilágított „POLGÁRŐRSÉG” feliratú fényhídról egyértelműen látszik, hogy azzal bűnmegelőző járőrszolgálatot végeznek. A rendőrök ezt követően, körülbelül 22 óráig teljesítettek gépkocsizó járőrszolgálatot, amelynek során gyanús körülményt nem tapasztaltak.

A kapitányságvezető tájékoztató levele a történeteket annyival egészítette ki, hogy az intézkedő rendőrök az Rtv. 13. §, 24. §, 20. § és 29. §-ai szerint jártak el. Megjegyzi továbbá, hogy az esetről készített jelentést a május 9-ei események miatt indított büntetőeljárás irataihoz csatolták.

Az intézkedő r. zászlós és társa 2010. június 1-jén kelt jelentése szerint a fenti napon 15 óra 40 perckor megjelentek a panaszos lakcímén, mivel bejelentés érkezett arról, hogy megfenyegették. A panaszos elmondta, hogy családjával a házuk előtt, az utcán álltak és beszélgettek, amikor a házával szemben megállt egy gépjármű. Egy 40 év körüli, szőke hajú személy ült benne, aki nem szállt ki a gépjárműből, csak onnan kiabált, hogy „takarodjanak el innen”, és közben bal kezével az ülés mellől egy kardot vett elő, amivel az autóban hadonászott, majd kis idő múlva tovább hajtott. A panaszos biztos volt benne, hogy helyi lakos ült a gépkocsiban. A panaszos elmondta, hogy mivel családtagjaival kint állt az utcán, meg tudták jegyezni a gépjármű rendszámát. A jelentés a rendszámot tartalmazza.

A helyszínen történeteket az intézkedő rendőrök jelentették az ügyeletes tisztnak, majd a megadott rendszámot a nyilvántartásban ellenőrizték. A megadott hatósági jelzés egy Wartburg gépjárműhöz tartozik, amelyet 1992-ben kivontak a forgalomból. Ezt követően a panaszost felvilágosították jogairól, aki közölte, hogy most rendkívül elfoglalt, ezért nem tud feljelentést tenni, viszont pár napon belül megteszi azt.

Az intézkedő rendőrök meghallgatták a panaszos szomszédját is, aki elmondta, hogy a nyári konyhában tartózkodott a nap folyamán, kiabálást azonban nem tapasztalt, illetve azt sem vette észre, hogy valaki a háza előtt parkolt volna.

A kapitányságvezető tájékoztató levele a történeteket annyival egészítette ki, hogy reggel 7 órától a r. őrmester és a r. zászlós láttak el szolgálatot. 12 óra 45 perctől előállítást és átkísérést hajtottak végre, majd miután a C-i Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályának az előállított személyeket átadták, haladéktalanul a bejelentő lakására mentek. Az intézkedő rendőrök az Rtv. 13. §, 24. §, 20. § és 29. §-ai szerint jártak el. Megjegyzi továbbá, hogy az esetről készített jelentést a május 9-ei események miatt indított büntetőeljárás irataihoz csatolták.

Az intézkedő r. törzszászlós és r. főtörzsőrmester 2010. június 22-én készített jelentése szerint a panaszos 2010. június 21-én 23 óra 35 perckor a szolgálati mobiltelefonra egy mobiltelefonszámról tett bejelentést, amely szerint a helyi emlékmű környékén fiának egy gépjárműből kikiabáltak, és megfenyegették, hogy megölik. A panaszos beszámolt a gépjármű rendszámáról, valamint megjegyezte, hogy a rendőrök úgysem csinálnak semmit, ezért hívja a 112-t, illetve majd ő rendet tesz, „mert ez volt az utolsó csepp a pohárban”.

A rendőrök a bejelentésről értesítették az ügyeletes tisztet, és engedélyt kértek kimenni a helyszínre. Az ügyeletes az engedélyt megadta, és a rendőrök 23 óra 50 perckor megjelentek a bejelentésben szeplő c-i emlékműnél, de ott nem találtak senkit. Ezt követően a település utcáin ellenőrzést végeztek, és a művelődési ház előtti parkolóban megtalálták a keresett rendszámú, szürke Volkswagen Passat típusú gépkocsit, amiben többen is ültek. Igazoltatták a gépkocsi vezetőjét, aki elmondta, hogy ismerőseivel az emlékműnél találkozott, ahol beszélgetni kezdtek. A beszélgetés közben láttak egy fiatal fiút kerékpárral arra hajtani, aki 2-3 perc múlva ugyanazon az úton kerékpározott visszafelé, akkor már telefonon beszélt. Az említett személy tőlük 15-20 méterre haladt el, de a férfi nem ismerte fel. Körülbelül 15 perc múlva figyeltek fel egy gyalogosra, aki a járdán haladt feléjük, majd amikor 15-20 méterre volt tőlük és észrevette őket, visszafordult. Ez már felkeltette az érdeklődésüket, ezért autóval utána mentek. Amikor utolérték, akkor ismerték fel, hogy a panaszos fia az. Ezután a gépkocsival visszafordultak, és megálltak a művelődési ház parkolójában, ott beszélgettek tovább, amíg az igazoltatás el nem kezdődött. A vezető elmondta, hogy egyik személyhez sem szóltak egy szót sem. Az utasok a gépkocsi vezetőjével egybehangzóan adták elő a történeteket.

Ezt követően a rendőrök megjelentek a panaszos lakcímén, ahol az utcán, a bejárat kapu előtt állt a panaszos a fiaival, és kérdésre elmondta, hogy azért állnak az utcán, mert félnek, hogy betörik az ablakot, vagy rájuk gyújtják a házat. A panaszos elmondta továbbá, hogy „ha 200 évet is kap, akkor is megvédi a családját, ő tudja mit kelt tenni, majd kézbe veszi a dolgokat.” Ezt követően elkérte az intézkedő rendőrök jelvéyszámát, majd családjával bementek a házba. A ház környékét ezt követően visszatérően ellenőrizték az intézkedő rendőrök, de jogszerűtlen cselekményt nem tapasztaltak.

A kapitányságvezető tájékoztató levele szerint a járőrök először a panaszos által leírt gépkocsi felkutatásra, az abban utazó személyek igazoltatásra és meghallgatására tettek intézkedést. Álláspontja szerint taktikailag helyesen jártak el, mert a szükséges információt telefonon megkapták a panaszostól, de később személyesen is megkeresték, és az általa elmondottakat jelentésben rögzítették. A kapitányságvezető tájékoztató levele szerint az intézkedő rendőrök az Rtv. 13. §, 24. §, 20. § és 29. §-ai szerint jártak el. Megjegyzi továbbá, hogy az esetről készített jelentést a május 9-ei események miatt indított büntetőeljárás irataihoz csatolták.

Az intézkedést fogantató r. főtörzszászlós 2010. június 22-én felvett hivatalos feljegyzése szerint a panaszos a fenti napon délelőtt 10 óra körül telefonon bejelentést tett a

C-i Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztályára, miszerint éhségstrájkba kezd, de mielőtt a rendőr a körülmények tisztázását és a panaszost tájékoztatta volna, az lerakta a telefont. Mivel a panaszossal szemben már több alkalommal kellett rendőri intézkedést kezdeményezni, a hívást követően a r. főtörzssászlós a panaszos lakásához ment, ahol személyesen hallgatta meg őt.

A panaszos kérdésre elmondta, hogy valóban ő hívta fel a rendőrkapitányságot, hogy éhségstrájkot jelentsen be, azonban amikor meghallotta, hogy ennek is szabályai vannak, lemondott róla. Azért tette volna, hogy felhívja a figyelmet a családja helyzetére, és arra, hogy az önkormányzat nem veszi meg lakásukat, pedig több zaklatás is éri őket, szerinte így nem lehet élni.

Az éhségstrájkot azért akarata bejelenteni, mert csak a törvényesség határain belül szeretne demonstrálni, de végül az éhségstrájkról lemondott. Megkérdezte ugyanakkor a rendőrtől, hogy amennyiben felvágja az ereit, annak mi lesz a következménye, mert fel szeretné hívni valahogyan a figyelmet az őket érő zaklatásokra. A feltett kérdésre, hogy ezen szándékát komolyan gondolja-e, nevetett, és azt mondta, hogy csak viccelt, nem akar magában kárt tenni.

A r. főtörzssászlós tájékoztatta a panaszost az önkéntes éhezés szabályairól, illetve arról, hogy amennyiben azt saját lakásban végzi, és másokat nem kényszerít éhezésre, úgy az egészség károsodás határain belül szabadon cselekedhet. A bejelentési kötelezettség alá eső körülményekről a r. főtörzssászlós szintén felvilágosítást nyújtott, amelyről véleménye szerint magnó- vagy videofelvétel is készült, mert a bejárat kaput, amikor a szél becsukta, a panaszos mindig kinyitotta, illetve a keze végig a zsebében volt.

A panaszos sérelmezte továbbá, hogy a telefonon tett bejelentései kapcsán végzett rendőri intézkedésekről készült jelentéseket, jegyzeteket soha nem íratják vele alá. Ennek szabályairól is tájékoztatást nyújtott a r. főtörzssászlós, és javasolta a panaszosnak, hogy menjen be a rendőrségre, és a figyelmeztetéseket követően tegye meg az őt ért sérelmek miatt a feljelentését. Ebben az esetben kaphat az iratból egy példányt, azt alá is kell írnia. A panaszos erre nem nyilatkozott, azt mondta, még gondolkodik. A r. főtörzssászlós megállapította, hogy a bejelentés intézkedést nem igényel, mert a panaszos szándékától elállt.

A rendőrség a Panasztestület rendelkezésére bocsátotta a bejelentések nyomán rögzített rádióforgalmazást, amely a rendőrség által elmondottakat támasztja alá. A 2010. május 9., 12., 22., és 27. napján rögzített rádióforgalmazásból kiderül, hogy a fenti napokon a rendőrök megjelentek a bejelentések helyszínén. A hanganyagból úgy tűnik, hogy a rendőrség komolyan vette a panaszos és családtagjai bejelentéseit. A 2010. május 12-én foganatosított intézkedéssel összefüggésben rögzített felvételen hallható, hogy az ügyeletes tiszt jelzi: „ha esetleg olyan a szituáció”, küld még embert, illetve szól egy másik járőrparnak, hogy tartózkodjon C. környékén arra az esetre, ha erősítésre lenne szükség. Kérte továbbá, hogy a panaszos előadásáról, valamint arról, hogy a rendőrök kikkel találkoztak a helyszínén, készüljön jelentés.

III.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az alábbi tényállást állapítottam meg a döntésem alapjául.

A 2010. május 9-én egy r. őrmestert névtelen bejelentés alapján az intézkedés helyszínén megjelenve azt tapasztalta, hogy egy 20-25 fős társaság gyűlt össze a c-i emlékműnél a park padjain, akik mind helyi lakosok voltak, sokakat közülük személyesen is ismert. A helyi polgárőrségtől is több személy volt jelen, akik kulturáltan, csendben beszélgettek, italoztak. A r. őrmester kérdésére elmondták, hogy azért mentek oda, mert a helyi parkban a búcsúra készülődő vidámpark miatt nem férnek el. A társaságban tartózkodó

személyek életkora 22 és 35 év között volt. Ruházatuk nem volt egységes, egy részük melegítőben és sportcipőben volt, míg mások farmernadrágban és pólóban. A helyszínen tapasztaltakat a r. őrmester rádión jelentette az ügyelvezetőnek, aki utasította, hogy folytassa a szolgálat ellátását. 21 óra 30 perckor az ügyelvezető arról tájékoztatta a r. őrmestert, hogy egy c-i személy bejelentést tett, amely szerint egy nyolcfős, romákból álló társaság megtámadta, ezért a házába menekült. A helyszínre érve a bejelentő fogadta a r. őrmestert, aki kérdésre elmondta, hogy munkából érkezett haza autójával és közben a Kárpátia nevű zenekar egyik albumát hallgatta. A kapubeállóban megállt, és miközben nyitotta az ajtót arra lett figyelmes, hogy egy nyolc főből álló roma csapat fenyegetőzve feléje tart. Ekkor megrémült és gyorsan beállt autójával az udvarra majd éppen, hogy be tudta csukni a kaput az említett személyek előtt. Miután becsukta a kaput, a nyolc fő távozott. A bejelentő elmondta, hogy a faluban lakik gyerekkora óta, nincsenek ellenségei, éppen ezért nem érti, milyen okból támadtak rá. Az említett nyolc főt a bejelentő azonosítani is tudta, személyükben a panaszoszt és családtagjait ismerte fel. A bejelentőnek sérülése nem keletkezett, csak nagyon megrémült, ezért értesítette a rendőrséget. A r. őrmester tájékoztatta a bejelentőt jogi lehetőségeiről, majd közölte vele a járőr mobiltelefonszámát. A r. őrmester a helyszínen tapasztaltakat rádión jelentette az ügyelvezetőnek. Mellőztem a tényállásból a panaszos azon nyilatkozatát, miszerint ezen a kérdéses napon kétszer is hívnia kellett a rendőrséget, mert ezen állítását objektív bizonyítékkal megerősíteni nem tudta, ugyanakkor a rendőri jelentés kifejezetten cáfolja ezen állítást, mert abban az szerepel, hogy a kapitányság ügyeletére korábban más tárgyú névtelen bejelentés érkezett, mely egy közterületen történő gyülekezésre hívta fel a figyelmet.

Körülbelül 30 perc elteltével a panaszos feldúlva hívta fel a járőrt telefonon, és közölte vele, hogy „az összes szemét bőrfejű b-it kinyírja, aki fenyegeti a családját, és majd ő rendet tesz itt az emberek között”. Közölte továbbá, hogy már kivette a benzines kannát az autójából, és készíti a Molotov-koktélok, majd letette a telefont. A hívószámot a r. őrmester visszahívta, és megkérdezte a panaszosztól, hogy hol tartózkodik, mire a panaszos közölte, hogy a Rákóczi utcában az utcán állnak és megvárják a r. őrmestert. A helyszínre érve a r. őrmestert a panaszos és hét családtagja fogadta, akik arról számoltak be, hogy megfenyegették őket. A r. őrmester a panaszoszt lecsillapította, majd megkérte, hogy higgadtan mesélje el, mi történt. A panaszos elmondta, hogy családjával Rákóczi utcai házában tartózkodott, amikor egy több autóból álló menet elhaladt a háza előtt és azt kiabálták, hogy „egy heted van elköltözni”. A panaszos a r. őrmester kérdésére elmondta, hogy azok a személyek fenyegették meg, akik az Emlékműnél gyülekeztek, továbbá közölte, hogy „megjegyzett magának egy pár embert az ott lévők közül, és neki nincs már mit vesztenie”. A panaszos közölte, hogy az „ő családját ne fenyegetse senki, ha kell, leszurkál mindenkit, vagy ide hív 200 romát, akik majd rendet tesznek”. A panaszos hangsúlyozta a r. őrmesternek, hogy ezt valóban meg is teszi, nem csak a száját jártatja. A r. őrmester felhívta a panaszos figyelmét, hogy az ilyen magatartás nem vezet eredményre, és amennyiben problémája van, a rendőrséget értesítse.

A r. őrmester kollégájával a család utcán parkoló két gépjárművét átvizsgálta, de Molotov-koktélt vagy olyan tárgyat, ami annak elkészítéséhez szükséges, nem találtak. A panaszos elmondta, hogy nem készített semmit, de ha kell, megvédi magát. A r. őrmester a történeteket rádión ismételten jelentette az ügyelvezetőnek, majd távozott a helyszínről.

A r. őrmester ezt követően a parkba ment, és az ott tartózkodó személyeket kérdezte arról, jártak-e a Rákóczi utca környékén. Egybehangzó válaszuk szerint a megkérdezettek nem hagyták el a park területét, mivel mindössze két olyan személy van közöttük, aki autóval érkezett, és ők közel 25-en vannak.

Ezt követően egy magát megnevezni nem kívánó személy elmondta a r. őrmesternek, hogy a teraszán állt, amikor arra lett figyelmes, hogy az utca közepén álló panaszos telefonon keresztül kiabál valakivel. Azt mondta a telefonba, hogy „a b-eket kinyírja és rendet tesz, és a benzines kannát is emlegette”. A telefonálást befejezve jelent meg a rendőrautó. A magát

megnevezni nem kívánó személy elmondta, hogy egy ideje a teraszon állt, de a szokásosnál nagyobb forgalmat nem tapasztalt, valamint közölte még, hogy ha valaki kiabált volna, azt hallotta volna. Az esettel összefüggésben készített rendőri jelentés alapján utóbb nyomozás indult a Btk. 176/A. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő zaklatás vétsége miatt.

Az intézkedő rendőrök 2010. május 12-én 21 óra 30 perc körüli időben az ügyeletvezető utasítására megjelentek a panaszos lakcímén, mert bejelentés érkezett, hogy skinhead-ek fenyegették meg az ott lakókat. A panaszos elmondta, hogy azon a napon nem sokkal korábban egy barátjával, annak személygépkocsijával közlekedtek C. területén. Amikor az emlékmű közelében elhaladtak, az ott lévő csoport tagjai közül – akik a panaszos álláspontja szerint skinhead-ek voltak – valaki rájuk mutatott, valamit hozzávágott a gépkocsihoz, majd azt kiabálta, hogy „megdöglötök rohadt cigányok”. A r. főtörzsőrmesterek a személygépkocsit megvizsgálták, azon sérülést nem találtak. A panaszos elmondta, hogy a hétvégi c-i búcsúba 500 cigányt fog elhívni, hogy lássák a skinhead-ek, hogy nem félnek tőlük, illetve ez az 500 cigány az egész c-i Pesti utat le fogja zárni.

A r. főtörzsőrmesterek ezt követően az emlékműhöz mentek, ahol egy kb. 25-30 fős csoport tartózkodott. A helyszínen igazoltatták a C-i Polgárőrség vezetőjét, valamint két c-i polgárőrt. Az igazoltatottak elmondták, hogy polgárőri tevékenységet, figyelő szolgálatot hajtanak végre a fenti helyen, és rajtuk kívül az arra járó, velük beszélgetni megálló emberek tartózkodnak a közelben. A r. főtörzsőrmesterek kérdésére egybehangzóan elmondták, hogy az éjszaka folyamán, nemrég valóban elhaladt ott a kérdéses személygépkocsi, de arra senki nem mutogatott, nem kiabált utána és nem dobták meg semmivel. Elmondták, hogy a helyszínen nincsenek jelen skinhead-ek, illetve azokkal C. területén nem találkoztak. A jelentés megállapítása szerint a helyszínen tartózkodó személyek között skinhead vagy hasonló személy nem volt. A történetet követően a bejelentő lakcímének, illetve az emlékmű környékét többször visszatérően ellenőrizték a járőrök, a bejelentő által említett skinhead személyekkel azonban nem találkoztak. Az esetről készített jelentést a május 9-ei események miatt indított büntetőeljárás irataihoz csatolták.

Az intézkedő rendőrök 2010. május 31-én gépkocsizó járőrszolgálatot láttak el. Az ellenőrzés során megálltak az emlékműnél, ahol a C-i Polgárőrség tagjai láttak el polgárőr szolgálatot, és arról tájékoztatták a rendőröket, hogy az este és az éjszaka folyamán gépkocsival fognak járőrözni.

20 óra 45 perc körüli időben a szolgálati mobiltelefonon bejelentés érkezett a panaszosztól, hogy nem sokkal korábban több autó haladt el a házuk előtt, és az elhaladó autókban azt kikiabálták, „meg fogtok döglenni”. Ekkor r. főtörzsőrmester mondta a bejelentőnek, hogy éppen a szomszédos utcákban járőröznek, és az általa elmondottakra utaló körülményt nem tapasztaltak. A r. főtörzsőrmester és a r. törzssászlós azonnal a helyszínre ment, ahol a bejelentő a házuk előtt elhaladó járművekből egyet tudott leírni, forgalmi rendszámra azonban nem emlékezett. Ezt követően a helyszínen és közvetlen közelében adatgyűjtést, tanúkutatást végeztek a rendőrök, azonban olyan személyt, aki a bejelentő által mondottakat alá tudta volna támasztani, nem találtak. Ezt követően folytatták a járőrözést a helyszínen és annak környezetében, amelynek során felvette velük a kapcsolatot a polgárőr, aki elmondta, hogy a panaszos által előadottakra utaló jeleket, illetve gyanús körülményt a járőrözésük során nem tapasztaltak. Ugyanakkor, amikor a polgárőrök több autóval elhaladtak a panaszos háza előtt, akkor az ott álló személyek – közöttük a panaszos és a fia –, trágár szavakat kiabáltak, és közben azt mutatták, hogy elvágják a nyakukat. A polgárőr elmondta, hogy nem tudja mire vélni az esetet, mivel az általa vezetett személygépkocsin a rászerelt és jól láthatóan megvilágított „POLGÁRŐRSÉG” feliratú fényhídról egyértelműen látszik, hogy azzal bűnmegelőző járőrszolgálatot végeznek. A rendőrök ezt követően, körülbelül 22 óráig teljesítettek gépkocsizó járőrszolgálatot, amelynek során gyanús körülményt nem tapasztaltak.

Az esetről készített jelentést a május 9-ei események miatt indított büntetőeljárás irataihoz csatolták.

Az intézkedő rendőrök 2010. június 1-jén 15 óra 40 perckor megjelentek a panaszos lakcímén, mivel bejelentés érkezett arról, hogy megfenyegették. A panaszos elmondta, hogy családjával a házuk előtt, az utcán álltak és beszélgettek, amikor a házával szemben megállt egy gépjármű. Egy 40 év körüli, szőke hajú személy ült benne, aki nem szállt ki a gépjárműből, csak onnan kiabált, hogy „takarodjanak el innen”, és közben bal kezével az ülés mellől egy kardot vett elő, amivel az autóban hadonászott, majd kis idő múlva tovább hajtott. A panaszos biztos volt benne, hogy helyi lakos ült a gépkocsiban. A panaszos elmondta, hogy mivel családtagjaival kint állt az utcán, meg tudták jegyezni a gépjármű rendszámát. A jelentés a rendszámot tartalmazza.

A helyszínen történeteket az intézkedő rendőrök jelentették az ügyeletes tisztnak, majd a megadott rendszámot a nyilvántartásban ellenőrizték. A megadott hatósági jelzés egy Wartburg gépjárműhöz tartozik, amelyet 1992-ben kivontak a forgalomból. Ezt követően a panaszost felvilágosították jogairól, aki közölte, hogy most rendkívül elfoglalt, ezért nem tud feljelentést tenni, viszont pár napon belül megteszi azt.

Az intézkedő rendőrök meghallgatták a panaszos szomszédját is, aki elmondta, hogy a nyári konyhában tartózkodott a nap folyamán, kiabálást azonban nem tapasztalt, illetve azt sem vette észre, hogy valaki a háza előtt parkolt volna.

A r. őrmester és a r. zászlós a fenti napon 12 óra 45 perctől előállítást és átkísérést hajtottak végre, majd miután a C-i Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályának az előállított személyeket átadták, haladéktalanul a bejelentő lakására mentek. Az esetről készített jelentést a május 9-ei események miatt indított büntetőeljárás irataihoz csatolták.

A r. törzszászlós és r. főtörzsőrmester uraknak a panaszos 2010. június 21-én 23 óra 35 perckor a szolgálati mobiltelefonra egy mobiltelefonszámról tett bejelentést, amely szerint a helyi emlékmű környékén fiának egy gépjárműből kikiabáltak, és megfenyegették, hogy megölik. A panaszos beszámolt a gépjármű rendszámáról, valamint megjegyezte, hogy a rendőrök úgysem csinálnak semmit, ezért hívja a 112-t, illetve majd ő rendet tesz, „mert ez volt az utolsó csepp a pohárban”.

A rendőrök a bejelentésről értesítették az ügyeletes tisztet, és engedélyt kértek kimenni a helyszínre. Az ügyeletes az engedélyt megadta, és a rendőrök 23 óra 50 perckor megjelentek a bejelentésben szereplő c-i emlékműnél, de ott nem találtak senkit. Ezt követően a település utcáin ellenőrzést végeztek, és a művelődési ház előtti parkolóban megtalálták a keresett rendszámú, szürke Volkswagen Passat típusú gépkocsit, amiben többen is ültek. Igazoltatták a gépkocsi vezetőjét, aki elmondta, hogy ismerőseivel az emlékműnél találkozott, ahol beszélgetni kezdtek. A beszélgetés közben láttak egy fiatal fiút kerékpárral arra hajtani, aki 2-3 perc múlva ugyanazon az úton kerékpározott visszafelé, akkor már telefonon beszélt. Az említett személy tőlük 15-20 méterre haladt el, de a férfi nem ismerte fel. Körülbelül 15 perc múlva figyeltek fel egy gyalogosra, aki a járdán haladt feléjük, majd amikor 15-20 méterre volt tőlük és észrevette őket, visszafordult. Ez már felkeltette az érdeklődésüket, ezért autóval utána mentek. Amikor utolérték, akkor ismerték fel, hogy a panaszos fia az. Ezután a gépkocsival visszafordultak, és megálltak a művelődési ház parkolójában, ott beszélgettek tovább, amíg az igazoltatás el nem kezdődött. A vezető elmondta, hogy egyik személyhez sem szóltak egy szót sem. Az utasok a gépkocsi vezetőjével egybehangzóan adták elő a történeteket.

Ezt követően a rendőrök megjelentek a panaszos lakcímén, ahol az utcán, a bejárati kapu előtt állt a panaszos a fiaival, és kérdésre elmondta, hogy azért állnak az utcán, mert félnek, hogy betörik az ablakot, vagy rájuk gyújtják a házat. A panaszos elmondta továbbá, hogy „ha 200 évet is kap, akkor is megvédi a családját, ő tudja mit kell tenni, majd kézbe veszi a dolgokat.” Ezt követően elkérte az intézkedő rendőrök jelvényszámát, majd

családjával bementek a házba. A ház környékét ezt követően visszatérően ellenőrizték az intézkedő rendőrök, de jogszerűtlen cselekményt nem tapasztaltak. Az esetről készített jelentést a május 9-ei események miatt indított büntetőeljárás irataihoz csatolták.

2010. június 22-én a panaszos délelőtt 10 óra körül telefonon bejelentést tett a C-i Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztályára, miszerint éhségstrájkba kezd, de mielőtt a rendőr a körülmények tisztázását és a panaszost tájékoztatta volna, az lerakta a telefont. Mivel a panaszossal szemben már több alkalommal kellett rendőri intézkedést kezdeményezni, a hívást követően egy r. főörzsaszízlós a panaszos lakásához ment, ahol személyesen hallgatta meg őt.

A panaszos kérdésre elmondta, hogy valóban ő hívta fel a rendőrkapitányságot, hogy éhségstrájkot jelentsen be, azonban amikor meghallotta, hogy ennek is szabályai vannak, lemondott róla. Azért tette volna, hogy felhívja a figyelmet a családja helyzetére, és arra, hogy az önkormányzat nem veszi meg lakásukat, pedig több zaklatás is éri őket, szerinte így nem lehet élni.

Az éhségstrájkot azért akarata bejelenteni, mert csak a törvényesség határain belül szeretne demonstrálni, de végül az éhségstrájkról lemondott. Megkérdezte ugyanakkor a rendőrtől, hogy amennyiben felvágja az ereit, annak mi lesz a következménye, mert fel szeretné hívni valahogyan a figyelmet az őket érő zaklatásokra. A feltett kérdésre, hogy ezen szándékát komolyan gondolja-e, nevetett, és azt mondta, hogy csak viccelt, nem akar magában kárt tenni.

A r. főörzsaszízlós tájékoztatta a panaszost az önkéntes éhezés szabályairól, illetve arról, hogy amennyiben azt saját lakásban végzi, és másokat nem kényszerít éhezésre, úgy az egészség károsodás határain belül szabadon cselekedhet. A bejelentési kötelezettség alá eső körülményekről a r. főörzsaszízlós szintén felvilágosítást nyújtott, amelyről véleménye szerint magnó- vagy videofelvétel is készült, mert a bejáratú kaput, amikor a szél becsukta, a panaszos mindig kinyitotta, illetve a keze végig a zsebében volt.

A panaszos sérelmezte továbbá, hogy a telefonon tett bejelentései kapcsán végzett rendőri intézkedésekről készült jelentéseket, jegyzeteket soha nem íratják vele alá. Ennek szabályairól is tájékoztatást nyújtott a r. főörzsaszízlós, és javasolta a panaszosnak, hogy menjen be a rendőrségre, és a figyelmeztetéseket követően tegye meg az őt ért sérelmek miatt a feljelentését. Ebben az esetben kaphat az iratból egy példányt, azt alá is kell írnia. A panaszos erre nem nyilatkozott, azt mondta, még gondolkodik. A r. főörzsaszízlós megállapította, hogy a bejelentés intézkedést nem igényel, mert a panaszos szándékától elállt.

A rendőrség komolyan vette a panaszos és családtagjai fenti bejelentéseit. A 2010. május 12-én fogatosított intézkedéssel összefüggésben rögzített rendőrségi felvételen hallható, hogy az ügyeletes tiszt jelzi: „ha esetleg olyan a szituáció”, küld még embert, illetve szól egy másik járőrpárnak, hogy tartózkodjon C. környékén arra az esetre, ha erősítésre lenne szükség. Kérte továbbá, hogy a panaszos előadásáról, valamint arról, hogy a rendőrök kikkel találkoztak a helyszínen, készüljön jelentés.

Indirekt következtetés alapján mellőztem a tényállásból a panaszos azon állítását mely szerint bejelentést tett 2010. év áprilisában hasonló okból, mivel azt a rendőrségi dokumentációk nem támasztották alá, azonban 2010. május 09-től valamennyi, a panaszos által sérelmezett intézkedés megfelelően dokumentálásra került.

A 2010.05.09-i intézkedéssel kapcsolatban megállapítható, hogy a rendőrfőnök megadta a szükséges felvilágosítást, megtette a szükséges intézkedést, kiérkezésekor

közbiztonságot és közrendet veszélyeztető cselekményt nem tapasztalt, és az Rtv. 13. §, 24. §, 20. § és 29. §-ai szerint járt el¹.

Az esettel összefüggésben készített rendőri jelentés alapján utóbb nyomozás indult a Btk. 176/A. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő zaklatás vétsége

¹ **Rtv. 13. § (1) és (2) bekezdése:**

„A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

(2) A rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni.”

Rtv. 20. § (1)-(4) bekezdései:

„A rendőrt az intézkedés során

a) az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye vagy

b) szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja.

(2) A rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről.

(3) A rendőr köteles - ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti - intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni.

(4) Ha a rendőr egyenruhát visel, de az intézkedés során azonosító jelvénye nem látható, vagy azt nem viseli, akkor a ruházatán azonosító jelvényének számát jól láthatóan fel kell tüntetni.”

Rtv. 24. § (1) bekezdése:

„A rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.”

Rtv. 29. § (1)-(8) bekezdései:

„A rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

(2) Az igazoltatott köteles a személyazonosító adatait hitelt érdemlően igazolni. A személyazonosságot - a személyazonosító igazolványon túl - minden olyan hatósági igazolvány igazolja, amely tartalmazza a személyazonosításhoz szükséges adatokat. Az igazoltatott kizárólag ezen okmányok egyikének bemutatására kötelezhető. A rendőr más jelen lévő, ismert személyazonosságú személy közlését is elfogadhatja igazolásként.

(3) Az igazoltatás során rögzíteni kell - ha további intézkedéshez, eljáráshoz szükséges, vagy egyéb körülmények ezt indokolják - az igazoltatott személyazonosító adatait, az igazolvány sorozatát és számát, valamint az igazoltatás helyét, idejét és okát.

(4) A személyazonosság igazolásának megtagadása esetén az igazoltatott a személyazonosság megállapítása céljából feltartóztatható, a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetén előállítható, ha a személyazonosítás megállapítása más módon nem biztosítható, a személyazonosság megállapítása céljából az igazoltatottól ujjnyomat vehető, az igazoltatottól fényképfelvétel készíthető, továbbá a külső testi jegyek észlelés és mérés alapján rögzíthetők.

(5) A igazoltatás vagy a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetén az előállítás csak a személyazonosság megállapításához szükséges ideig tarthat.

(6) A rendőr az igazoltatott személy ruházatát, járművét átvizsgálhatja, ha azt a személyazonosság megállapítása, a közrendet, a közbiztonságot fenyegető veszély elhárítása, bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésének gyanúja szükségessé teszi.

(7) Az igazoltatás során rögzített adatokat - kivéve, ha ezek büntető- vagy szabálysértési eljárásban kerülnek felhasználásra - az intézkedés befejezését követő száznolcvanadik napon meg kell semmisíteni. Ez a rendelkezés nem vonatkozik a 24. § (4) bekezdése szerinti igazoltatás során rögzített adatok 24. § (5) bekezdésében meghatározott törlési idejére.

(8) E § alkalmazásában személyazonosító adaton az érintett személy nevét, születési helyét, születési idejét és anyja születési családi és utónevét kell érteni.”

miatt, ezzel törvényi kötelezettsége teljesítése érdekében megtette a szükséges intézkedéseket².

Az alábbiak miatt alaptalan, és ezért elutasítom a panasz azon részét, mely szerint a panaszos kérésére nem készítettek a helyszínen intézkedő rendőrök jegyzőkönyvet, és abból részére nem adtak egy példányt. A Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendeletben (a továbbiakban: Szolg. Szab.) foglaltak szerint a rendőr az intézkedéseiről jelentést tesz, vagy jelentést készít. Jegyzőkönyv készítése kötelezettséget a rendőri intézkedések vonatkozásában jogszabály nem ír elő.

A 2010.05.12-i intézkedéssel összefüggésben megállapítható, hogy az intézkedő rendőrök megadták a szükséges felvilágosítást, és az Rtv. 13. §, 24. §, 20. § és 29. §-ai szerint jártak el (Lásd az 1. lábjegyzetet). Az esetről készített jelentésnek a május 9-ei események miatt indított büntetőeljárás irataihoz történt csatolásával pedig a bűnüldözési feladati érdekében is megtette a kapitányság a szükséges intézkedést (Lásd a 2. lábjegyzetet).

A 2010.05.31-én foganatosított intézkedéssel kapcsolatban megállapítható, hogy az intézkedő rendőrök az Rtv. 13. §, 24. §, 20. § és 29. §-ai szerint jártak el (Lásd az 1. lábjegyzetet). Az esetről készített jelentésnek a május 9-ei események miatt indított büntetőeljárás irataihoz történt csatolásával pedig a bűnüldözési feladati érdekében is megtette a kapitányság a szükséges intézkedést (Lásd a 2. lábjegyzetet).

Az intézkedés késedelmességével összefüggő panasz alaptalan, mert a rendőrök – amint jelentésükben is leírták – a bejelentés alapján haladéktalanul a helyszínre mentek, ott azonban a bejelentésnek megfelelő körülményt nem tapasztaltak, ám további szolgálatellátásuk során további információ szerzés érdekében a helyi polgárőrség szolgálatot teljesítő tagjaitól is felvilágosítást kértek. Emellett az eseteket összességében tekintve is megállapítható, hogy mind az ügyeletes tisztek, mind az érintett járőrök valamennyi esetben komolyan vették a bejelentéseket. Ezért a panaszt e tekintetben és abban a tekintetben is elutasítom, hogy a rendőrök fenyegették a panaszost, elutasítom.

2010.06.01-i intézkedéssel összefüggésben megállapítható, hogy az intézkedést foganatosító r. őrmester és a r. zászlós e napon 12 óra 45 perctől előállítást és átkísérést hajtott végre, majd miután a C-i Rendőrkapitányság Bünyügyi Osztályának az előállított személyeket átadták, haladéktalanul a bejelentő lakására mentek. Az intézkedő rendőrök ennek megfelelően az Rtv. 13. §, 24. §, 20. § és 29. §-ai szerint jártak el (Lásd az 1. lábjegyzetet). Az esetről készített jelentésnek a május 9-ei események miatt indított büntetőeljárás irataihoz történt csatolásával pedig a bűnüldözési feladati érdekében is megtette a kapitányság a szükséges intézkedést (Lásd a 2. lábjegyzetet). Az intézkedés késedelmes teljesítése a fent részletezett objektív körülmények miatt következett be. Elismerve, hogy a Rendőrség élet és testi épség védelmére vonatkozó kötelezettségének teljesítése sürgős esetben nem tűr halasztást, sajnálatos tényként kell elfogadni, hogy amint a Rendőrség, úgy más állami szervek kapacitása is véges. Előfordul – és józan belátás szerint – elő is fog fordulni, hogy a

² **Rtv. 1. §** (1) és (2) bekezdés 1. pontja:

„A Magyar Köztársaság Rendőrségének (a továbbiakban: rendőrség) feladata a közbiztonság és a közrend védelme, az államhatár őrzése, a határforgalom ellenőrzése, az államhatár rendjének fenntartása, a terrorizmus elleni küzdelem és az e törvényben meghatározott bűnmegelőzési, bűnfelderítési célú ellenőrzés.

(2) A rendőrség az e törvényben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében:

1. általános bünyügyi nyomozó hatósági jogkört gyakorol, végzi a bűncselekmények megelőzését és felderítését,”

rendőr járőr valamely helyszínre technikai okok, vagy az egyszerre jelentkező feladatok nagy számára tekintettel, csak bizonyos idő elteltével tud kiérkezni.

Nem nehéz belátni ugyanis, hogy a rendőri erők és technikai eszközök egyidejűleg véges számú alkalmazhatóságot tesznek lehetővé akkor is, amikor adott esetben egyszerre több védendő érték kerül veszélybe. Ezért fordul elő egyes esetekben, hogy a rendőri szerv illetékes vezetőjének, illetve az intézkedő rendőrnek mérlegelnie kell, mely intézkedést fogantatosítja előbb, melyiket utóbb. Sőt előállhat olyan körülmény is amikor a szolgálaton kívül lévő rendőr jelenlétében történik olyan esemény, vagy követnek el olyan cselekményt mely valamely, a Rendőrség által védendő érdeket vagy értéket közvetlenül sérti, vagy veszélyeztet. Ezen – teljesen soha ki nem zárható, ezért ésszerűen előre látható – gyakorlati problémával a jogalkotó is számolt, amikor a Szolg. Szab. intézkedésekre vonatkozó általános rendelkezései közt ilyen esetekre is iránymutatást ad a rendőrnek³. Jelen esetben is ez történt. Az állam (és a társadalom) bűnüldözési érdekének védelmét szem előtt tartva, bűncselekménnyel gyanúsítható személlyel szemben büntetőeljárás lefolytatásának biztosítása érdekében járt el a két járőr, amikor a panaszos segítséget kért.

Fontosnak tartom hangsúlyozni, hogy csak valós, és objektív körülmények menthetik a rendőri erőket a késedelem miatti személyes felelősség alól. A jelen ügyben pedig újfent hangsúlyozom, hogy mind az ügyeletes tisztek, mind az érintett járőrök valamennyi esetben komolyan vették a bejelentéseket. Amennyiben pedig mások jogainak, illetve a közérdek védelme nem gátolta az intézkedés azonnali megkezdését, úgy azt minden esetben megtették. Ezért a panaszt e részében is elutasítom.

³ Szolg. Szab. 3. § (1) – (7) bekezdései:

„ Bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése, valamint a közbiztonságot, a közrendet, az államhatár rendjét, a polgárok személyét vagy javait sértő vagy fenyegető veszélyhelyzet esetén, illetőleg ha illet hoznak tudomására, a rendőrt intézkedési kötelezettség terheli.

(2) A rendőr intézkedik olyan, a közbiztonságot fenyegető veszélyhelyzet elhárítására is, amely nem kizárólag a Rendőrség hatáskörébe tartozik, így különösen természeti vagy ipari katasztrófa színhelyén, súlyos fertőző betegség, fertőző állatbetegség észlelése, vagy elhagyott robbanó-, sugárzó vagy mérgező anyag, vagy pirotechnikai termék találása esetén. Ennek során értesíti az illetékes szervezeteket, lezárja a területet, megteszi a mentés elősegítése, a személy- és vagyonbiztonság érdekében szükséges halaszthatatlan intézkedéseket.

(3) Több, egy időben szükséges intézkedés közül először a súlyosabb sérelemmel fenyegető helyzetnek megfelelő intézkedést kell fogantatosítani.

(4) A meghatározott szolgálati feladat végrehajtása során észlelt vagy tudomására jutott kisebb súlyú cselekmény esetén a rendőr meghatározott szolgálati feladatának teljesítését folytatja, a rendőri intézkedés szükségességét azonban haladéktalanul köteles jelenteni előjárójának vagy a legközelebbi rendőri szerv ügyeletesének. A közbiztonságot, közrendet súlyosan veszélyeztető magatartás észlelése esetén intézkedést kell kezdeményeznie.

(5) Szolgálati feladat végrehajtása során a rendőr a részére kijelölt területet csak parancsra, vagy az előjáró engedélye alapján, illetve végszükség esetén hagyhatja el. Az engedélykérés kivételesen mellőzhető, ha az előjáró (a rendőri szerv ügyeletes) értesítésére nincs mód, és a működési terület elhagyásával járó intézkedés elmulasztása az élet- és vagyonbiztonságra, valamint a bűnüldözés érdekeire másként el nem hárítható hátrányt jelent.

(6) A rendőr szolgálaton kívül akkor intézkedik, ha kiképzett, egészséges, nincs szeszes italtól befolyásolt, gyógyszer vagy kábító hatású más szer miatti bódult állapotban, és

a) szolgálatban lévő rendőr nincs jelen, és az értesítésével járó késedelem, az intézkedés elmaradása a bűnüldözés érdekeire, az élet- és vagyonbiztonságra másként el nem hárítható hátrányt jelentene, vagy

b) a szolgálatban lévő rendőrnek kell segítséget nyújtani.

(7) A szolgálaton kívül fellépő rendőr intézkedése jogszerűségének elbírálására, a szolgálatban lévő rendőrről vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni. A rendőr fellépése előtt felméri, hogy rendelkezésére állnak-e azok az eszközök, amellyel a megkezdett intézkedését eredményesen be tudja fejezni, ha nem, úgy a szolgálati fellépése előtt segítséget kér.”

2010.06.21-én foganatosított intézkedéssel összefüggésben megállapítottam, hogy a járőrök először a panaszos által leírt gépkocsi felkutatásra, az abban utazó személyek igazoltatására és meghallgatására tettek intézkedést. Ezzel intézkedéstaktikailag helyesen jártak el, mert a szükséges információt telefonon megkapták a panaszostól, így a lehetséges elkövetők felkutatása érdekében tették meg az elsődleges intézkedéseket, amelyek eredményre is vezettek. Később személyesen is megkeresték a panaszost, és az általa elmondottakat jelentésben rögzítették. Ezért megállapítható, hogy az intézkedő rendőrök az Rtv. 13. §, 24. §, 20. § és 29. §-ai szerint jártak el (Lásd az 1. lábjegyzetet). Az esetről készített jelentésnek a május 9-ei események miatt indított büntetőeljárás irataihoz történt csatolásával pedig a bűnüldözési feladati érdekében is megtette a kapitányság a szükséges intézkedést (Lásd a 2. lábjegyzetet). Mindezek alapján a panaszt e tekintetben is elutasítom.

A 2010. június 22-én történt intézkedéssel kapcsolatosan meg kívánom jegyezni, hogy azt a korábbi esetekkel összefüggésben vizsgálva, megállapítható, hogy egy olyan személy esetleges önkárosítása, illetve családtagjai egészségének sérelme a korábbi nyilatkozatok és a rövidnek mondható időn belül megélt nagy számú sérelem miatt nem volt olyan mértékben kizárható, hogy a tényleges helyzetről való meggyőződés nélkül, figyelmen kívül lehetett volna hagyni az önkárosítási szándékról szóló bejelentést. Mindezek alapján a rendőrök kellő joggal keresték fel a panaszost, hogy meggyőződjenek róla, hogy nem szorul e segítségre. A segítségadást pedig Rendőrség kötelezettségévé teszi az Rtv.⁴ Nem vitatható, hogy a rendőr, amennyiben olyan információt hoznak a tudomására, melyből okkal következtethet arra, hogy valaki segítségre szorul, köteles meggyőződni – a lehetőségekhez mérten –, hogy valóban fennáll-e életet, testi épséget veszélyeztető körülmény, vagy állapot. Ez történt ebben az esetben is, ezért a panaszt e tekintetben is elutasítom.

A 2010. 05. 09-i és a 2010. 05. 12-i intézkedésekkel kapcsolatban a panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök az általa fenyegetőként megnevezett – egyébként a közterület másik pontján békésen várakozó – 25-30 személyt nem igazoltatták. A rendőr csak meghatározott okkal igazoltathatja a természetes személyeket (lásd az 1. lábjegyzetet), mert azt – a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény (a továbbiakban: Avtv.) rendelkezéseivel összhangban – az Rtv. szigorúan célhoz köti⁵.

A rendőr az intézkedése során tájékozódik, és az általa megismert tények alapján intézkedik. Ebben az esetben sem a bejelentő, sem a rendőr által megkérdezett – a 25-30 fős csoportban – lévő személyek nem szolgáltak közelebbi információval a panaszos állításának megerősítése, illetve konkrét állítólagos elkövető megjelölése szempontjából, sőt kívülálló személy sem tapasztalt a panaszos által bejelentett atrocitást elmondása szerint. Ilyen esetben a rendőr nem fogadhatja el feltétel nélkül az egyik személy állítását igaznak a másik 30 ember állításával szemben, azok jogainak rovására, azaz nem igazoltathatja pusztán azért,

⁴ **Rtv. 2. § (1)** bekezdése:

„A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

⁵ **Avtv. 5. § (1) –(2)** bekezdés:

„Személyes adatot kezelni csak meghatározott célból, jog gyakorlása és kötelezettség teljesítése érdekében lehet. Az adatkezelésnek minden szakaszában meg kell felelnie e célnak.

(2) Csak olyan személyes adat kezelhető, amely az adatkezelés céljának megvalósulásához elengedhetetlen, a cél elérésére alkalmas, csak a cél megvalósulásához szükséges mértékben és ideig.”

mert ugyan 30-an állítják, hogy nem történt fenyegetés, de a bejelentő emellett kitart. Ezért a rendőrnek sem joga, sem kötelessége nem volt a bejelentés alapján minden – esetleg az állítólagos incidenst követően a helyszínre érkezett – személyt igazoltatni. Ezzel a személyes adatok védelméhez fűződő jogukat megsértette volna. A fent írtakra és a hivatkozott jogszabályi rendelkezésekre tekintettel egy kétséges állítás alapján azért igazoltatni személyek meghatározott körét, mert azok a közterület egy – a bejelentő által megnevezett – pontján tartózkodnak, nem elegendő ok a személyes adataik megismerésére és kezelésére. Mivel nem lehetett a helyszínen eldönteni, hogy mely személyek hozhatók összefüggésbe a bejelentésben foglalt cselekménnyel, így azt sem lehetett eldönteni, hogy mely személyek személyes adatának kezelése szolgálja a büntető, vagy szabálysértési felelősségre vonásra irányuló eljárás célját. Ilyen cél nélküli – ún. készletező – adatgyűjtés pedig sérti a fent hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket. Ezek alapján a panaszt e tekintetben is elutasítom.

IV.

A Panasztestületnek az állásfoglalásában az igazoltatások mellőzésével, az egy esetben késedelmesen foganatosított intézkedéssel, illetve a 2010. 06. 22-i rendőri fellépéssel kapcsolatosan kialakított álláspontjával a határozat III. részében foglalt indokok alapján nem értek egyet.

Határozatom az alábbi jogszabályokon alapul:

- a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény XII. fejezet 54. § (1) és (2) bekezdése;
- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 326. § (7) bekezdése, 330. § (2) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100.§ (1) bekezdés a) pontja valamint a (2) bekezdése, a 109. § (1) és (3) bekezdése;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 1. § (1) és (2) bekezdése, 2. § (1) bekezdése, 13. §-a, 20. §-a, 24. §-a, 29. §-a, 92. § (1) és (2) bekezdései, a 93/A § (7) és (9) bekezdései;
- a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény 5. § (1) és (2) bekezdései;
- a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007 (XII. 23.) IRM rendelet 3. § (1)-(7) bekezdései;

A jelen eljárásban hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdésén, valamint a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Budapest, 2011. május „ „

**Dr. Hatala József r. altábornagy
országos rendőrfőkapitány**